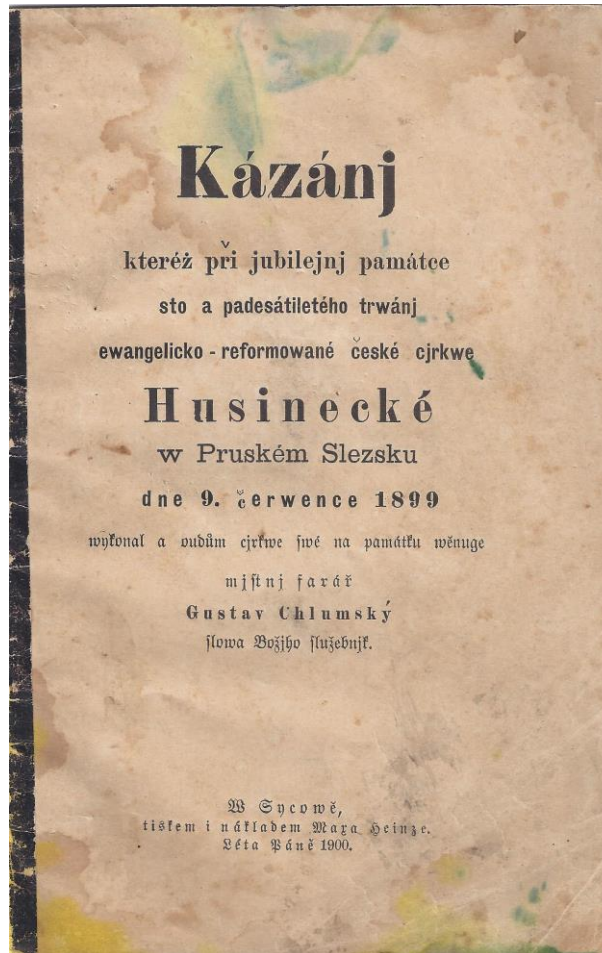

Predigt von Pfarrer Gustav Chlumsky

anlässlich des 150jährigen Jubiläums der evangelisch-reformierten Kirchenparochie Hussinetz
am 9. Juni 1899

(Das gedruckte Original befindet sich beim Kurator.)

Text: Ev. Jan. 6, 12.

„A abyž byli nasyceni, řekł uředlníkům svým: Zberťte ty drobtý, kteržž žůstali, ať nezbynou.

Jakž to utěšený pohled, když dnes s tohoto místa můkol se rozhlédnu! Jak ukazuge, stkwj a honosj se dnes tento kostel náš, tato naše swatyně w rouffe slawnostnjm. Jak gest ona usflechtile wyzdobena a přioděna swátečně. Jak gest ona zemně a uwnitř obnowena, tak že negen gako na gedem den w roucho swátečnj se oblekla ale i trwanlivou nowou, důstognou podobu přigala. A w této tak slawnostně obnowené a okrásšlené swatyni w neghogněgšjm počtu, shromážděna cirkew w slawnostnj náladě, shromážděny lid Božj negen w rouffe ale i se srdcem swátečnjm, — a mezi tjmto lidem Božjm ani gediná duše, kterážby ochotně nepřizwukowala k tomu radostnému plesánj: Tentol gest den, kteržž učinil nám Hospodin a protož radugme se a weselme se w něm. (Zalm 118, 24.)

Tak nám tedy nastal ten náš den swátečnj, gemuž gšme giž po delšj čas wstřje hleděli, a ku kterémuž gšme w poslednj době rozličné přjprawy činili, den gegž sám Hospodin nám učinil.

A co gest předmětem našeho slawenj? co gest přjčinou naše radosti? — Abychom památku stoapadesátiletého trwánj to= hoto našeho cirkewnjho sboru oslawili, jessli gšme se dnes a shromáždili gšme se slawnostně, abychom s chwálow a dikůčinenjnjm Hospodinu z toho se radowali, že tato naše cirkew před stem a padesáti lety založena byla, že njnj půl druhého stoletj trwá giž, a že gi tedy Bůh po wšseckej ten čas chránil a zdržowal, milosstiwě k nj se přiznáwal a přeše wšsecky proměny časůw w bytu a trwánj zachowal.

Duchownjm ale stredistěm této naše cirkwe byl aspoň doposud a bude snad i na dále gestě tento chrám Pane, tento kostel, genž před stem a padesáti lety z milosti krále Friedricha Welikého předkům našim k odbýwánj služeb Božjch byl propůgčen a potom zvláštnjm dokumentem za farnj a parochiálnj kostel přenechán a odewzdán; tento dům Božj, w kterémž — můžeme

řeci — dnes před stem a padesáti lety otcové naši se stali a plesáním první své služby Boží konali; tento přibytel Hospodínův a stánek Boží s lidmi, v kterémž nyní již po sto a padesát let zdejší česko-reformovaná církev ku svým službám Božím se scházívá a shromažďuje, a který tedy nyní již 150 let slouží tomu svému účelu; tato naše svatyně, kteráž tak mnohou drahou památkou posvěcena, a která přese všechu svou stromnost a prostotu nám přece tak milá a drahá gest.

Tomuto našemu kostelu platí tedy dnes a k němu připouště se v první řadě dnešní naše jubilejní oslava. Proto gest on zevně a uvnitř krásně ozdoben; proto konáme dnes slavnostní služby Boží v něm; proto zdá se nám, jako by nám z nowa byl darován, jako by nám z nowa drahý a milý byl učiněn; proto lefkne se dnes v mnohém oku při pohleděni na ten náš milý dům Boží slza mocného vnějšího pohnutí; proto cítíme se zde na tomto místě posvátném jako by ovanuti duchem zesnulých předků svých.

Ukážeme-li se, v čem medle důležitost a význam kostela pro církev a tudíž i tohoto kostela pro nás záleží, tedy můžeme dnoгим sloven dáti odpověď, když řekneme, že to gest Bethel a že to gest Betlém náš: náš Bethel, což gest tolik jako dům Boží, ve kterémž ne sice sám Bůh jako by tělesně, ale v kterémž sláva gměru jeho, ano i Bůh sám podle ducha svého a milosti své přebývá, a náš Betlém, což tolik jako dům chleba znamená, dům, v kterémž chléb Boží k nasycení dušij se láme a podává. U v tomto světle považována připadá mi, v Pánu milý bratři a sestry! tato dnešní naše slavnost jako slavnost bjtůčinějí z velikého duchovního nasycování, kteréz Pán v těchto pomínlých 150 letech v této církvi konal z milosti.

Ano, jako ten milosrdný Bůh a Dtec náš nebeský každoročně nás krmí a nasycuje chlebem nezdejší a v udílenj nám polní úrody každoročně to veliké své všech tvorů spení vzdy z nowa opatuje, dávaje nám z nebe dešť a řasy úrodné, — jako gednou tam na poušti Pán Ježíš ten divný a slavný svůj stůl činil a pěti chleby a dvěma rybičkami veliké množství lidí nasýtil, tak činil ten náš milosrdný Bůh a Spasitel i s předky našimi i s námi i v tělesném i v duchovním ohledu až doposud — a dnes pohlížme jako by gednij pohledem na to nyní již 150 let trvající nasycování v této církvi, v této svatyni,

in tomto sboru našem a obětugeme a zapalugeme Bohu obět chvály za to.

U jako tam na poušti Pán pro zveličenj toho svého skutku jakož i pro poučení, gať daru jeho užíváno býti má, promluvil to významu plně slovo své, to slovo textu našeho: „Zberťe ty drobty, kterjž zůstali, at nezhyou“ tak, Megmilejší, shromažďugme se i my dnes při této naší slavnosti v duchu kolem tohoto slova Páně a učinímež předmětem rozgjmánj našeho:

Trogná sobně drobta Božij sbírání a považmež

1. Jak učedlnici sbírali drobty chleba Kristova;
2. Jak předkové naši sebrali drobty pozůstalé z hostiny reformace; a
3. Jak nám náležj sbírati drobty, pozůstalé po otcích.

1.

„Zberťe ty drobty, kterjž zůstali, at nezhyou!“ — Dno všickni známe ten příběh, při kterémž Pán toto slovo promluvil, totiž při onom záračném nasycenij pěti tisíců lidí pěti chleby a dvěma rybičkami na poušti Bethsajdské.

Tut vidíme Pána, toho Mistra z Nazaretu na výšij svého pozehnaného působenij: gať zemi procházege učil a divy činil a nemočné uzdravoval, gať lid v četných zástupech k němu se hmul a také i na místo pusté za ním šel. Tu vidíme, gať Pán i o tělesně opatřenj, shromažďených těch zástupů péči má, gať s učedlniky svými o tělesně nasycenij lidu se radj, a když oni rady nezvedějí, sám slavně pomáhá a množství lidu takové, pro kteréž by ani za dvě stě peněz chleba bylo nepostačilo, pěti chleby a dvěma rybičkami nasýtil, tak že každý gať mnoho chtěl vzjti mohl. U když byli nasyceni, řekl Pán učedlníkům svým: „Zberťe ty drobty, kterjž zůstali, at nezhyou“. U gať to tedy milosrdný Pán, ten Pán Ježíš nás! ant neče, aby lačný zástup bez pokrmy na poušti zahynul. U gať všemohouej! ant dowedel tak malíčko pokrmy rozmnožit tak, aby k nasycenij takového množství postčil. U gať štědrý a bohatý! anť při jeho hostině, ačkoli tak množj gedli do sytosti, mnohem více než z počátku pohotově bylo, pozůstalo. U gať moudrý a prozřetelný! ant nechtěl, aby to, co zůstalo, na zmar přišlo, ale aby pro budouc j uchováno bylo potřebu.

„Zbeřte ty drobty, kterjž zůřtali, ať nezhy nou“, to řlovo Páně platí ale také ve řmyslu duchovním. Nebo řdo newiděly, že ono těleřné nařycení, gařkoli řlawně řamo o řobe, bylo a geřt také obrazem a wypořobněním gineho geřtě řlawněřřřho a wěřřřho, že ono nám připomíná nařycení duchovní. Ano, Regmileařřř, gařo tam onen zřřup na pouřřti ře nacházel a tam řnadno zabynouti mořl, tak řme i my lidé wřřickni w tomtořřšném řiwotě, tak geřt i wřřeřo lidské pořolenj na tomto řwětě, gařo napouřřti něgaře, wřřelikým řnedořřatkem obřřženo, zaly nouj w řřanc wřřáno. O wřřem ře řlowěř odpadnutjm řwým od Boha tento řhřný řlaw řwäg řám zawinil. Nebo Bůřh i řobřeřo geg řtworil i wřřim řobřřm opatřil a řo řáge pořstawil, řdeř w pořřwánj wřřeř řobřřeř wěej w negbláženěřřj řpolečnořti ř Bohem řiw řřiti mořl. Ale řlowěř od Boha odpadl; a řakowř gařy pořrozenj řlowěř nyuj geřt, nacháři ře w řlawu a řpůsobu neblážen, hyně w řwouj a w řnedořřatřu duchovním. Nebo řkre řřeř geřl geho řozum zate mněn, tak ře řloundj a tápa w temnořtech, a řdyř Boha a řlůřbu geho opuřřtil a řlůřbě řřeřa a řinění neprawořřti ře řbřal, pořtřtil řlowěř řpolu ře řprawednořřti také i řynowřřwř u Boha a řlahořřlawenřtwř ř njm řpogené, a tak i duchovní i wěčně řmřti za řořřř propadl.

Ale řlowěř neměl na wěky w řakowě řahynulořřti zůřtati. Řako tam na pouřřti Pán řeřřř nad hynouejm zřřupem ře řlitowal, že byli gařo owce, nemagiej pařřře, tak řlitowal ře Bůřh, ten nebeřřj řlitowněř, nad lidským pořolenjm a nad geho řahynulořřti a negpřiwě zřřřibil a pořom pořřal gemu řpařřitele, řyna řweřo mileřo. Řterjřřto w řřnořřti řařu přřřel na řwě; a zaural ře řahynulořřeř, a z wyřořřj nebeřřeřř na pouřřl řwěta tořoto řeřtoupřiw nařycení weliķe uřřinil, a negen ten řhlěb řiwota, tu mannu nebeřřou, totiž řwangelium řwě, na řwět přřineřl, ale také přřeřinu wěčného řladu lidského pořolenj, totiž řřeř, řiwotem, utřpenjm, zřřupnou řmřti řwou na řřjři a wřřeřnějm z mřtwěřř wřřtánjm řwým řmřřil a zřřladil a řám řhlebem řiwota řwětu uřřiněn geřt.

A gařo tam po onom zřřračeném těleřném nařycení řekl Pán: Zbeřte ty drobty, kterjž zůřtati, ať nezhy nou, tak i po wřřonáněm řře wyřkoupění, řdyř wřřeřo, eoz řu řpařření řwěta řtati ře mēlo, ř Oteř řwěmu řo řé řlaw, řterowjř u něho měl přiwě nežli řwět byl, ře měl nawřřati, řekl Pán uřředněřřim řwým, aby to od wěků řkřtě tagemřřtwř řady a uložení Bōřřřho, řterěř On gim byl řd-

halil, a řterěmuř i oni wřřdy geřřtě gen z řářřtly a gařo po řdrobřech wřřozuměti w řlawu byli, aby to ewar:gelium řkřlowřřtwř, řterěř On z nebe řyl přřiacil a gim zřwěřtowal, aby to řadořřtne pořeřřtwj o wyřkoupění řwěta, řterěř gim byl řwěřil, pořřdř to wřře w řřeře a w wřřl byli pořgali, wěčně zachowali a wřřemu řwětu řlášali. A oni byli pořřřřni tořo Páně řozřazu — a gařo tam na pouřřti tořo těleřného řhleba řdrobtů řwanáři řořřř, tak nařřřřali tořo duchovnířo řhleba řognořř řakowou, řterář ř duchovním nařycení řeřého lidského pořolenj pořřačila a řopořřud řořřařge.

Tento duchovní řhlěb — to geřt to řdrábě řwangelium řkřřtowo, řterěř apořřtolořwě negen po wřřem řwětě řdouce wřřemu řtworění řázali ale také w řwých ewangelieř a epifřtolořř řwětu zaneřřali, řa moe Bōřři řu řpařření řžděmu wěřeřřmu řpůsobná a ř uění, ř řeřřánj, ř naprawení a ř řpřawě uřřitečná, aby byl řokonalj řlowěř Bōřři ře wřřelikému řobřřemu řkutku řotowj. Řa zřřlábě tořo apořřtolořřského řwěřeřtwj, řpogeneřo ř řřřem pořrořeřm řřareřo řákona wřřeláwala ře řjřřew řřeřřařřá na řwětě a řozřřřřila ře po wřřeř řwěta řonřináč, a na tomto zřřlábě apořřtolořřěm a pořrořeřm, řdeř zřřlábňj a uřřelňj řámen řám řeřřř řkřřřřwě gřřt, řřogice a w duchovní řdum a přřibyteř Bōřři ře wřřeláwagiee řořřřřli neřřeřně řřřeřwě řynů lidských řpařření, a tak řozřřřřřřo ře řkřlowřřtwř Bōřři, to řkřlowřřtwř řwěřla a řprawednořřti a pořřoge na řeni.

2.

Ale ař! w řjřřwě řkřřřwě, řterá měla řřiti obyřřim a přřibyteřem tořo řkřlowřřtwř nařřali řmřtňj řařowě. Řtalo ře, že řjřřew, řterá, řokřdř lyla pořnāřřeřowána a utřřřowána na řwětě, řiřla ře byla zachowala a nepořřřwřněna od řwěta, řdyř řwět byla přřemohla a uznánj na řwětě řobě wřřmořla, pořnenāřřle a řřm řále řřm wje řama řwětem ře pořřřwřřila. řwětlo řiřře řprawdy Bōřři řeřem řařřm ře w nj zate mnělo, a řozřřeřná pořwěra wřřloundila ře řo řjřřwě. řlowo Bōřři wje a wjee přřeřřalo řřiti řeřinjm pořwiblem wjřř a řbeowánj, a na mřřře geho wřřelikā lidsā uřřa nowení a lidské wřřmřřly zawlāřřly. řhlěb řiwota řtal ře řdrāřřm a wřřeřněm, a weliķy řlad nařřal w ře řjřřwě wřřiteřně, řterā ře ře poř moe řřmřřeřř řřřřpů neb pořeřřů ře byla řořřala. Ale tu, řdyř zřřāza řiz wřřeřu byla řořřāřla, a řjřřew, wāře řleřřřm řřowě wēřena, od řpōřku nohy až ř wřřeřu řlawy řkutky temnořřti ře byla pořřřwřřřila — tu řřřitowal ře Bůřh zaje nad řakowým

gegij zawedenjm, a požehnané obnovenj cirkwe, požehnaná reformace nastala.

W zemi české w patnáctém stoletj požehnaným působenjm blahoslawené paměti Mistra Jana Husa zabřesli se prvij páprskowé swětla nowého. W třiceti Německé a w zemi Šwýcarské bylo pak w šestnáctém wěku působenjm Luthera, Zwingliho, Kalwina a giných mužů Božjích obnovenj cirkewj provedeno s trvanlivým prospěchem. A kj diw tedy, že w Čechách, kdež gáfo negzdárnějšj owoce reformace Husowj slawná a nikdy nezapomenutelná Jednota Česko-bratrská, wšech nás duchownj matka společná, se byla utwořila a utěšeně rozkwětla, a kdež kromě toho byli také tak nazwanj „utraqwisté“ aneb „podobogj“, kterj alespoň kalich Páně při swatě Wečeři Páně a čtyry tak nazwané Prazské artykuly neb články si byli wymohli a zachowali — kj diw, prawjm, že Lutherowa a Šwýcarská reformace nikde w žádné giné zemi tak radoštně uwjtána nebyla gáfo w České zemi, kdež cirkew čísteho ewangelia gíž stáwala. A tak stálo se, že w druhé polowině 16 tého a w prvij čiwrti 17 tého stoletj celá Česká země byla ewangelická, že mezi stem obywatelů sotwa geben k římské cirkwi náležel a že Česká země tehdy byla gáfo swetoucí zahrada a Českj národ nad giné národy wzdelanostj swou wynikal.

Me potom stálo se to negsmutnějšj, při čemž, kdž toho wzpomínáme, srdce nám wždy z nowa křwácej. Přišla doba záhubné wálky třidecileté. Tato wálka w Čechách wzala začátek. Nebo kdž ewangeljkům ta gegich swatoswatě gim zaručená swoboda náboženstwj a wyznánj ohawně byla porušowána, tu ewangelickj stáwové meče se chopili, a událo se to nešťastné powstánj, kteréž onou nad wyslowenj smutnou porážkou na Býlé Hoře u Prahy dne 8. listopadu roku 1620 se ukončilo. Tato porážka ewangeljků měla pro země České hrozitě následky; a kdežto sousednj země, které touto nešťastnou wálkou také byly trpěly, po gegim ukončenj přece zase pozmenáhle otkjwaly, a kdežto ewangelcei w třiceti Německé w konečné uzavřeném mjru swobodu náboženstwj dosáhli — bylo při tom pokoge wygednávánj na Čechy zapomenuto, byla tato země z náboženského mjru wyloučena a cele a na dobro wydána w moc a libowůli panownjka takowého, genž rikáwal: raděgi nad poušttj panowati, raděgi žebwati a tělo na kusy si nechati rozsekati nežli kacířstwj trpěti!

A co tedy nalezáme w té tak přelězce křoušsené zemi České w následujcích 160 letech po wálce? Pouštt a puštinu a hřbitow duchownj. D gáť byla ta někdy swetoucí zahrada zpustowena! 36000 ewangelických rodin, mezi nimi 500 šlechtických, opustily zemi tu nešťastnou a šly do wyhnanstwj, poněwač nechtěly wjru swou zapřiti, a kdož w zemi zůstal, ten byl wšelikým možným způsobem až i těmi neautrutnějšjmi prostředky k cirkwi římsko-katolické přinucowán. A gáťm pokrmem tato cirkew přjstluffnjty swě krmila, gáť gim místo chleba žiwota kámen mrtwých ceremonij, mláto požerčiwých legend a básnj podáwala, gáť ge místo k studniejm špasenj k děrawým čísternám mrtwých a neužitečných skutků wobila, gáť ge zakázowánjm písmá swatého w newědomosti a w duchownj slepotě schwálně udržowala — kdo gest, jenž by newěděl?

A tu na této pouštti duchownj, kdž duchownj noc a poroba gíž asi 120 let byla trwála, — tu zawzněl k otcům wáším ten Páně hlas: Zbeřte ty drobtj, kteréž zůstali, ať nezhytnou!

Zbeřte ty drobtj! Ano, oni měli drobtj, wzácné a drahe drobtj: to swě ewangelické powědomj a swědomj, kteréž gim po wšeckem ten čas wškol se rozkládagcej duchownj temnoty w srdcích aegich bylo newyhařlo, a w kterémž wěděli, že špaseni bhwáme darmo z Božj milosti škrze wyloupenj, kteréž se stálo w Kristu Ježíšji, a že k dogitj Božj milosti žádných lidských prostřednjků ani swatých otců nepotřebujeme, ale že geben gest prostřednjků a mistr nás, Kristus, my pak wespolek že bratřj gíme. Oni měli drobtj, wzácné a znamenité: tu swou drahou biblj Králickou, kterou někdy mistři a učenci bratřstj tak přesně a tak gadně, tak moeně a tak ljbezně z půwodnjch gazyků do materšké řeči gim byli přeložili, a k tomu ty swě kancionály s žalmy a písničkami duchownjmi, tu swou „Praxis“, ten swůg „Labyrinth“ a giné swiřtj — ty byli gim přese wšcko sljběnj sljďičů zůstaly, ty byli oni s odwáženjm se hrdel a swobody, ač gim hrozilo wězenj a tržněnj, odegmutj dítěť a dožiwotnj na Wogenskou Granici odwedenj přece sobě zachowali. Z těchto swých pokladů otcowé našji w oněch smutných dobách se potěšowali, wzdeláwali a u wjře utwřowali. A kdž pak ten Páně hlas welel gim: Zbeřte ty drobtj, kteréž zůstali, ať nezhytnou! — tu byli oni poušttj. Nebylať to owšsem snadná wěc, co měli učinit, nebylo to nic malého, k čemž se měli rozhodnout: opustiti tu rodnou zem, ty křage domácj, kdež léta mládostj byli stráwili, kdež mnozj z nich se gíž

Chownj. Láska k domu Božjemu vždy se w této cirkwi osvědčovala a nemymřela doposud. Již to zewnějšj a wnitřnj wzejřenj chrámu bylo wjcekrát podle potreby a sluffnosti obnoweno. Také za přičinru této nassj dnešnj slawnostnj památky osvědčila gšj, milá cirkwi, hoguě obětawou lásku swou k domu Božjemu; a gakožto důkaz a swědek této lásky stogj tu před námi ten nowj krásnj a důstognj stůl Páně na obnoweném a zwýššeném wůkolnjm profstranstwj, kterjžto nowj stůl Páně negen ke eti tobě bude sloužit ale i ku powzbuženj a radosti, tak že při každě chrámu Páně náwšstěwě s potěšenjm na něj budeš hleděti a při každém sw. wečeře Páně posluhowánj se zwýššenou gestě radostnostj přistupowati, když i ten stůl Páně sám o sobě bude zwěstowat, gať slawně, swatě a utěšeně to gest hodowánj, k němuž gšje pozwání. Negpřednějšj ale ozdoba kostela gestit ten w něm šhromážděnj lid a ty w duchu a prawdě wněm konané služby Božj, — a na oběm snad doposud gestě w této cirkwi nescházelo docela. Na gať mnohě krásně služby Božj i gá gíž za těchto 25 let meho zbegjšjho přisluhowánj wzpomjnam. Zať mnohý zawznel tu gíž w těchto zděch chránowjch zwučnj žalm a chwálozpěw od oněch prwnjch služeb Božjch před 150 lety až k těmto nynějšjim, a gať mnohá wzresla se gíž k trámu nebeskému pjeť kagjená, žalostná a prosebná. A tak gest zagistě tento dům Božj, gehož prwnj počátkowě owšem až do starodáwně minulosti sahagj, také od toho času, co této nassj české cirkwi sloužj za swatjmi, mnohou slzou zbožnostj, mnohým zbožnjm srdce pohnutjm poswěcen a w prawém slowa toho smyslu domem Božjim, mjstem swatjhm, branou nebeskou nám učiněn.

A z toho ze wšseho přinášjme dnes obět chwały a djků Bohu nassjemu, od něhož to wšse pocházj, a kterjž dal a učinil, aby tato cirkew pod ochranou a záštitou swjch wždy milostiwjch a welikodušnjch zemskjch patrónů a ochranců, Pruskjch králů a Německjch cjarů, nassjch milostiwjch zeměpánů, nynj gíž 150 let trwati a pod gegich panownickjhm jezlem pokojnj a pohodlnj žiwot wěsti mohla we wšj pobožnostj a poleštnostj.

A když nynj, mogj milj! také i k nám dnes při této nassj slawnostj znj z písmu swatěho ten Páně hlas: Zbeťte ty drobtj, kterjž žůstali, ať nezghnou! co chce nám to slowo žici dnes? a w gakém smyslu mámeť ge sobě přiwlastnit?

Že zahanbenj swému musjme negpředněgi slowo to dnes slyšeti a přigati. Zbeťte ty „drobtj“! — Ale kdežto tam ty ob uřednjku Páně sebrané drobtj nebyli drobtj chudobně, alebrž, gať gšje widěli, hognost zážiwěho a zdravěho chleba Božjho byli, a kdežto také při těch drobtjch, kterjž předlowě a otcowě wassi w srdci swém a w rukou swjch sem přinesli, také wjce na gegich cenu a wzácnost myšljme nežli na to, že to owšem, gaťz tomu po tak dlouhém útistku a po tak dlouhé porobě ani gina? býti nemohlo, byli gen gako pozůstalj drobtowě, a kdežto oni, otcowě, za tu swou chudobu nemohli, sami gj nezawinili — musjme naproti tomu my, a to k zahanbenj swému, wyznati a se přiznati, že w mnohém a mnohém ohledu máme chudobně drobtj gen, kdežbychom přece po tak hoguém a dlouhém opatřenj hognost mjti a wšsemi wěcmi obohaceni býti měli.

My wzpomjname dnes na pobožně předky nasse, kterj tuto cirkew založili. Dni byli podle těla chudobnj. Dni byli we wěcech swěta tohoto málo pokročilj, a we mnohém ohledu za nynějšjim pokolenjm daleko pozadu, tak že někdy té gegich weliké sprostnosti až i se diwjme. Ale gať byli oni w duchownjm aneb aspoň w náboženském ohledu přece gen bohatj! Zať weliká byla gegich wjra, láska a naděge, tyto základnj a hlawnj ctnosti křesťanské, tyto tři zářej hwězdy we Wyznánj a w žiwotě staré Cestobratřské Jednoty! Zať weliká byla gegich wjra, anať ge k tomu šjlila, zemskou wlast a wšsecko, což člověku drahé a milé gest pro dosaženj swobody wjry opustit; a ta gegich láska, která w celém gegich společenškém, práwě bratrškém žiwotě a obcowánj, w gegich pořádejch a obyčejjch, až i w těch gegich pozdrawech, se zgewowala; a ta gegich naděge, která ge k tomu wedla, aby wjce w nebesjch nežli zde na zemi poklady sobě skládali! Dni měli ty swě retowane, z ohně pronásledowanj wychwácené a pečlivě zachowane knjhy, a ty knjhy neměli zoprášené na poličce pod stropem ležeti, ale w těch i štali, z těch se i wzdelawali. Dni ušlowali alespoň z počátku wšsecken swjg domácj, cirkewnj a obecnj žiwot založiti a zadržiti na základe a podle prawidla přisně, ale užitečné a milostné kázně křesťanské, w té djtky swě wychowat a pobožnost a mrawüpočestnost we wšem činěnj a zanechánj swém zachowat. A k tomu — ó gať wěrně zachowali sobě to, což gako přistěhowalci w této zbegjšj nowě wlasti swě měli zwláštijnjho: materskou řeč a bratrské aneb reformowane

své vyznání! o kterýchžto věcech za to měli, že to jsou poklady od samého Boha jim svěřené, v gegichžto iwrném zachování požehnaní spočívá.

A když nyní v tomto zrcadle, milá cirkvi, sama sebe vzhlížíš a v tom o světle dnes v tento den svůg slavnostnj sama sebe zkuffugeš — zdalíž nebudeš muset uznati, že ve mnohém ohledu nemáš z mnohého toho než snad chudobné drobtv gen? —

Nechcít, a nezbývalo by již ani času k tomu, pustiti se do podrobného vyšetřování a pogeďnání v tom, gal žalostné v mnohém ohledu, v ohledu wjry a života zavlády v novém tomto čase poměry — alebrž chci se s důrazem ptáti gen: Kde jsou mezi námi s ohledem na wjru, lásku, naděgi a na wšsecky ostatnj z nich vyplývagjej ctnosti křesťanské, kde jsou s ohledem na pobožnost a mravopověstnost, na kázeň cirkewnj a domácí, kde jsou s ohledem na wěrnost k matersttine a k otcowskému wyznání wěrnj synové a dcery pobožnjch předků nassich?! A tak sluz nám a tak woleg nás to Páně slovo: Zbeřte ty drobtv, kterjž zůstali, ať nezhyňou, předně ku pokání. Spolu ale buďiz ono nám také k mocnému powzbuzení. Nebo gestliže z druhé strany také i s potěšením můžeme a smjme wyznati, galž i tato nasse dnešnj slavnost sama z částky své doswědčuje, že wjra, naděge, láska a wšsecko to z nich pocházegjej duchownj obdarování nikterak gestie mezi námi newymřelo a newymřelo, že drobtv z toho ze wšseh, wzácné drobtv, gestie mezi námi se nalezagj, že cirkew wždy gestie cirkewj Páně nazwána býti může, že glou mezi námi gestie takowj, kterj proudem swětáčiwj a nowowěle newěry strhnowti se nedali a dáti nechťegj, že Pán má gestie mezi námi těch, gichžto kolena neskláněla se Bálowi, a gichžto ústa neljbala ho, že Pán wždy gestie mezi námi má a koná dílo své a wždy gestie slowem a duchem swým milostiwě k nám se přiznává — o tedy woleg tento dnešnj den každému z nás mceré do swědomj a do srdee: Zbeřte, zachowegte ty drobtv, kterjž zůstali, ať nezhyňou!

Ó wjro otců! pod prapor
twůg spěgem směle, peřku wzbor!
Ať swět i ďábel twou rive čest
a prapor twůg chce we prach směřt,
on dojud stkwj se na nebi
pln gasu, sláwy, weleby.

Otcové nassi, vlasti kwět,
gichž nebyl hoden zrádný swět,
w žaláři, w mukách, pod mečem
se radowali w swětle twém,
nad zlata křpyt a perel wšsech
jim kalich byl a knjha kněh.

Ó wjro otců! přigde čas,
kdy prapor twůg se wznese zas,
až přigde, wčistj swůg chrám
a trůn swůg ugme Kristus sám;
Ó, blaže tomu, kdož w ten den
Mu wěren bude nalezen!

Amen.

